

Mạnh gọi điện thoại cho tôi. Tôi hơi ngạc nhiên nhấc ống nghe...Đầu dây bên kia, giọng Mạnh rất khẩn trương và đầy vẻ lo lắng:

- Linh, chiều nay, lần cuối cùng mình nhìn ông cụ trước khi đóng áo quan...thì bất chợt để ý thấy trên cổ ông cụ, cái cà-vật đầu mất tiêu rồi...Bỏ mẹ, nó đi đâu rồi hở cậu?

- Đi đâu?Đi đâu? Cậu hỏi thế thì bố ai trả lời nổi?

Ngâm Ngùi

Có tiếng chân rất nhẹ xéo trên lá khô trong vườn...Tôi vội ngừng đầu lên, như thoáng thấy bóng ai vừa qua trước mặt..nhưng định thần thì chẳng thấy gì cả...Vườn vẫn vắng vẻ, ánh trăng hạ tuần vàng vọt lẩn khuất sau ngọn thông già...

Nỗi ám ảnh cứ theo tôi hoài. ..Người con gái đã một lần làm thành tôi xúc động đến độ không lúc nào không nghĩ đến nàng. Khuôn mặt đó, giọng nói đó, mơ hồ như đã gặp từ ở đâu đâu...mà ký ức đã không thể giúp tôi hồi tưởng lại được.

Trời vào thu năm ngoái, mùa này, nắng đã tắt từ rất sớm, sương mù bao phủ từng ngọn cây trong vườn. Gió như đọng lại từng giọt, từng giọt rơi rụng quanh đây, trên mái ngói, trên đồng lá khô, rồi khua động đến tận

HỒ LINH

cửa hồn tôi...Và trong một đêm, nàng đã đến, nàng đến trong một giấc mơ vô cùng diệu ảo, một giấc mơ mà hình ảnh muôn ngàn lần không thể quên của một thời xa xưa, của một thời mà mỗi kiếp người chỉ có một lần...Giấc mộng đầy những ấn tượng tưởng chừng như đã ngủ vùi trong tiềm thức...Gió, gió rất nhiều...từng cơn hiển hiện như một giòng thác lũ với những hình ảnh có thực, vật vờ, cuốn hút. Và lá khô, những đụn lá khô...vương đầy khắp nơi, vàng một màu tưởng như nhiều vô vàn. Tiếng xạc xào ...từng chập xao động trước gió...Quán vắng Sing Sing và một góc phố đường Phan Đình Phùng...Những hàng me rũ rọi đường Trần Quý Cáp ở bên kia khoảng nhìn...và những ray rút đợi chờ...Rồi điều quan trọng, điều qua trọng là nàng, nàng đã đến. Những bước chân vội vã...những chiếc lá khô nhẩy múa dưới gót giày hấp tấp. Ấn tượng của tiềm thức đã khơi động thành hình ảnh, tuy mơ hồ nhưng thấy được, nhận biết được một cách thực sự bằng lý trí, dù chỉ chập chờn trong một giấc mộng...Khánh Lan...Khánh Lan!!!

Tôi đã viết về Khánh Lan với tất cả tâm hồn, với những trăn trở, với những rung động thực tình. Từ một thoáng hiện về trong đêm trăng hôm nào qua một giấc mộng với những gần gũi tưởng như thực. Khánh Lan đã không còn là một nhân vật tưởng tượng của một sắp đặt tiểu thuyết, nhưng Khánh Lan đã sống động như muôn vàn thiếu nữ mà tôi có thể được gặp trên những nẻo đường thành phố. Vì thế, mười hai truyện trong tập Ma Cỏ, Khánh Lan là truyện mà tôi ưng ý nhất.

Có những buổi đi chợ cuối tuần, hoặc trong những đêm nghe nhạc tại một quán cà phê quen, tôi như thoáng thấy bóng nàng ở đâu đó, tha thướt, duyên dáng...nhưng đến gần hơn, lại chỉ là một thiếu nữ tầm thường, xa lạ.

THUNG LŨNG MA

Lạ nhĩ...Tôi có cảm tưởng như Khánh Lan chỉ hiển hiện trong một giây phút ngắn ngủi chỉ vừa đủ để tôi nhận ra sự hiện hữu của nàng rồi lại vội vã rời xa...Những lần như vậy thường xảy ra luôn đến nỗi từ đó, tôi cứ mỗi mất tìm nàng giữa đám đông thiếu nữ mà tôi có dịp gặp...Thành phố nào có em kể từ khi em rời bỏ mọi người ngay từ trong câu chuyện...Tôi mở tập truyện ra đọc lại mà không tìm thấy một địa danh nào, kể cả nơi xảy ra...ngoại trừ thành phố nghỉ mát Monterey, vô tình hay đó là sự đã được xếp đặt từ trước...để rồi cuối cùng nàng đã xa lìa một cách lặng lẽ và không lưu lại một dấu vết, dù với tôi, người đã viết về nàng.

Cuốn Ma Cỏ được gửi tới tay nhiều người đọc...Buổi ra mắt thực vui. Ngồi ở dưới, Tôi chờ đợi bạn hữu lên máy vì âm để nói tới những gì mà họ đã đọc qua trong cuốn Ma Cỏ...Từ Bác Sĩ Phương Thúy tới nhạc sĩ Trần Chí Phúc, rồi Chi Mai...đều nhắc tới những truyện đã làm cho họ thỏa mãn vì...sự kinh dị của nó...và không một ai nhắc tới nàng cả. Sự chờ đợi hụt hẫng làm tôi rất buồn. Thực mâu thuẫn, viết truyện kinh dị lại không muốn người khác thích cái kinh dị đó, mà lại muốn người ta để ý tới một câu truyện chẳng kinh dị chút nào. Tôi ngồi đó, mà cảm thấy như ai kia, đang ngồi tại một góc nào trong quán, mặt cúi xuống ngậm ngùi vì không được một ai nhắc tới mình!

Diễm Châu, sao Diễm Châu lại hát bài Ngậm Ngùi trong chiều hôm đó...Tôi giật mình khi nàng cất tiếng ca giữa lúc lòng tôi, và tôi nghĩ cả lòng Khánh Lan nữa, thực ngậm ngùi...Có gì xui khiến Diễm Châu trong một giây phút nào đó chẳng...Có gì huyền diệu trong mối tương quan vô hình giữa sự lựa chọn của nàng với tâm tư chúng tôi? Nỗi ngậm ngùi của chúng tôi lớn tới độ đánh động được cả tâm hồn người khác. Nhưng người

HỒ LINH

khác đó, có ai có cơ duyên như Diễm Châu với chúng tôi nhỉ? Thực đáng thương chưa...Nào có ai nhắc tới em đâu...sự hiện diện của em đêm nay thực bề bàng...ngoài một sự cảm thông mơ hồ của một người bạn?

"Ngủ đi Em, ngủ đi em mộng bình thường..."

Ru Em sẵn tiếng thùy dương đôi bờ

Ngủ đi Em...ngủ đi Em..."

Em nào có ngủ được...giấc ngủ ngàn thu như đã đợi chờ, nhưng vẫn còn cố chỗi dậy để đi về giữa trời kỷ niệm như một nhắc nhở không thể nào quên.

"Tay anh Em hãy tựa đầu

Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rồi..."

Ôi, những giọt nước mắt, những cô đọng của một thế kỷ thương đau...như thực sự đang lẫn tròn trên đôi má hồng của một người con gái nào đó đang hiện diện trong phòng này. Tiếng lẫn êm nhẹ vô cùng nhưng xao động tới tận cõi lòng của tôi...

Khách đã về hết rồi...thực hết rồi. Quán sao quanh quẽ quá. Khánh Lan...Khánh Lan còn ở đây không? Tôi lặng lẽ đi qua từng dãy bàn, có thể nàng đã ngồi đây...có thể nàng đã ngồi đó...Tôi có cảm giác nàng vẫn còn ngồi đâu đây. Những ngọn đèn lu trong góc tường giúp tôi gần gũi hơn với những cảm nghĩ của mình hơn. Một vài người đi lại quanh tôi cũng yên lặng...bóng họ thấp thoáng, lúc gần. lúc xa càng khiến óc tưởng tượng của tôi trở nên mãnh liệt...Trong một phút nào đó, tôi muốn gọi lớn tên nàng...thực lớn đủ để từ nơi chốn u minh huyền hoặc nào đó trở về với thế giới sống động này. Nhưng cổ tôi như khô từ lúc nào, và âm thanh đã không một lần có dịp thoát ra không gian...khiến nàng đã bỏ đi...bỏ đi...với túi hồ

THUNG LŨNG MA

không cùng...

Bỗng đưa con gái tôi giúi vào tay tôi một vật rất mềm mại, mát dịu:

- Bố, con nhặt được cái này trên mặt bàn kia...

Tôi nắm lấy vật...một chiếc khăn tay bằng voan mỏng. Một cảm giác lạ lùng chạy khắp cơ thể...một cảm giác vừa êm dịu, vừa kích động như một luồng nhân điện từ tay người yêu truyền nhẹ qua tôi. Tôi vo chiếc khăn trong tay rất lâu và rất lâu...

Tôi ngần ngừ đến độ không nghĩ ra rằng đã đến lúc phải ra về...vì nào tôi có thể ở mãi nơi này để ôm nỗi đợi chờ không đâu. Cho mãi tới khi nhà tôi nhắc nhở, tôi mới bừng tỉnh một cơn mê.

Trời đã tối từ lâu. Tôi lái xe mà lòng xốn xang bồn chồn...Chiếc khăn trong túi áo mà thấp thỏm như lá thư tình...muốn mau mau tới lúc mở ra để đọc những hàng thông điệp của tình yêu từ người thương...

Khi về đến nhà, việc trước tiên tôi làm là lấy vội chiếc khăn ra xem...Chiếc khăn có màu hồng nhạt thoảng thoảng mùi dạ lan...nhưng có một cái làm tôi sửng sốt là ở một góc có thêu bằng chỉ xanh lơ hai chữ K.L rất mềm mại và đẹp vô cùng...Một sự tình cờ hay là một điều có thật...

Tôi choáng váng như người vừa uống rượu say!